

МОЛИТОВНІ ЧИТАННЯ 2022 рік

ЗРОСТАННЯ УЧНІВ

ВСТУП

Майже 2000 років тому Ісус звернувся із закликом до невеликої групи рибалок на узбережжі в Галилеї: «Ідіть за Мною і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19). Рибалки «негайно ж, залишивши сіті... пішли за Ним» (вірш 20). Оскільки вони проводили час із Христом, їхнє життя змінилося назавжди.

Нині Ісус, як і раніше, закликає людей бути Його учнями. Бути учнем – це насамперед слідувати за Господом, проводити з Ним час у вивченні Біблії та молитві, іти туди, куди Він веде. Завдяки дослідженню Святого Письма ми також можемо сидіти біля ніг Ісуса та слухати Його настанови. Ми спостерігаємо, як Він зцілює сліпих і кульгавих; бачимо Його ревність під час очищення храму, Його ніжність під час благословення дітей. Ми бачимо, як Ісус виявляє любов до Своїх ворогів, як навчає друзів. Так само, як учні в давнину, ми маємо доступ до Його глибоких повчань. Ми з подивом спостерігаємо за останніми сценами Його земного життя. Радіючи Його воскресінню, ми також подумки можемо піти з учнями в Емаус, коли Ісус, «почавши від Мойсея та від усіх пророків... пояснив їм з усього Писання, що стосувалося Його» (Луки 24:27).

Якщо ми «були з Ісусом» (Дії 4:13), то маємо бути готові відгукнутися на Його залик: «Ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку!» (Матв. 28:19, 20).

Я запрошую вас провести особливий час з Ісусом протягом цього Молитовного тижня, під час якого ми ретельно розглянемо, що означає слідувати за Ним.

ТЕД Н. К. ВІЛЬСОН, президент Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня.

Перша субота

«Я ЙДУ ЗДОБУВАТИ УЧНІВ»

Учнівство і місія Церкви

ТЕД ВІЛЬСОН

Понад 2 000 років тому воскреслий Христос зустрівся зі Своїми учнями, а також із сотнями Своїх послідовників на весняному схилі гори в Галилеї. Там Він дав їм важливу настанову про те, як продовжити розпочату Ним місію — здобувати душі для Царства Небесного. Для багатьох це був єдиний раз, коли вони особисто бачили й чули свого воскреслого Господа.

«Місце й час цієї зустрічі визначив Сам Христос ще перед Своєю смертю. Ангел біля гробниці нагадав учням про Його обітницю зустрітися з ними в Галилеї. Цю обітницю повторили й віруючим, які зібралися в Єрусалимі пасхального тижня, а через них вона досягла й багатьох інших, котрі оплакували смерть свого Господа. Усі вони із хвилюванням чекали цієї зустрічі».¹

Коли віруючі зібралися на схилі пагорба в Галилеї, посеред них раптом з'явився Ісус. Вони з трепетом слухали, як Він промовив повеління, записане в Євангелії від Матвія 28:18–20: «Дана Мені вся влада на небі й на землі. Отож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку! Амінь».

ПОЧАТОК МІСІЇ ЦЕРКВИ

Приблизно за три роки до цього на галилейському схилі гори відбулася ще одна важлива подія. Дух пророцтва говорить: «Посвячення дванадцятьох через покладання рук було першим кроком на шляху організації Церкви, яка після вознесіння Христа мала продовжувати Його справу на землі. Про

це посвячення Святе Письмо говорить: «Ісус вийшов на гору і закликав тих, кого Сам хотів, і вони прийшли до Нього. Він призначив дванадцятьох, яких назвав апостолами, аби були з Ним, і щоб посылати їх проповідувати» (Марка 3:13, 14)».²

Ці 12 учнів мали перевагу щодня слідувати за Ісусом, слухати Його вчення, бачити Його дії, навчатися за Його прикладом. «Три з половиною роки учні навчалися в Найбільшого з учителів, яких будь-коли знав світ. Христос особисто готував їх до Свого служіння. Щодня вони ходили й розмовляли з Ним, слухали Його слова підбадьорення, звернені до втомлених та обтяжених, бачили прояви Його сили, коли Він допомагав хворим і страждальцям... Христос не наказував учням робити ту чи іншу справу, натомість закликав їх: «Ідіть за Мною»».³

Потім учні мали йти та свідчити про Христа, проголошуючи, що вони бачили й чули від Нього. Вони мали наставляти й навчати інших, щоб їхні слухачі також могли йти й ділитися євангельською вісткою. І для цього їм було дано силу Святого Духа.

ЗАКИК ДО ВСІХ ВІРУЮЧИХ

І тепер на схилі тієї самої гори воскреслий Христос дав євангельське доручення не тільки тим, кого Він призначив керівниками Своєї Церкви,⁴ а й усім віруючим, де б вони не були.

Вознісшись над землею та звернувши погляди слухачів до неба, Христос оголосив, що Його робота на землі завершена і Він повертається до Свого Небесного Отця. Він запевнив Своїх послідовників, що «дана Мені вся влада на небі й на землі». І потім Ісус сформулював місію Своєї Церкви, викладену через призму учнівства, — хрестити всі народи в Ім'я Отця, Сина і Святого Духа, «навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам» (Матв. 28:20).

Немає вищого покликання, ніж бути учнем Ісуса Христа. Кожен справжній учень повинен прагнути бути схожим на Ісуса. Христос сказав у Своїй Нагірній проповіді: «Учень не вищий за вчителя, але, вдосконалившись, кожний стане, як його вчитель» (Луки 6:40).

І цей заклик до учнівства, ця місія Церкви, поширюється на всі народи. Мабуть, це було разуче одкровення для сотень послідовників, які сиділи на схилі гори в Галилеї, але Ісус ще за Свого життя на землі показав, що Євангеліє призначене не тільки для євреїв. Він служив самарянам, римлянам та іншим язичникам, наприклад, ханаанці біля колодязя та грекам, які прийшли шукати Його під час бенкету.

СВЯЩЕННА РОБОТА

Отримавши доручення Христа, Його послідовники почали свідчити насамперед своїм близьким людям — родичам, друзям, сусідам, поширюючи Добру вістку. Однією з таких відданих учениць була Завита, також відома як Сарна (*гр. Доркас*).

«Вона була гідною ученицею Ісуса Христа, її життя відзначалося вчинками милосердя й добротою щодо бідних і засмучених, а також ревністю у справі істини. Її смерть була великою втратою; молода церква не могла обійтися без її благородного служіння».⁵ Її учнівство відіграло таку життєво важливу роль у місії ранньої Церкви, що, коли вона померла, Бог здійснив чудо через апостола Петра, повернувши її до життя (див. Дії 9:36–42).

У міру того як Церква зростала, послідовники Христа почали усвідомлювати, наскільки глобальною була їхня місія. Павло, звертаючись до афінян на Марсовому пагорбі, говорив про це так: «Створив Він з одного весь людський рід, щоб жив по всій поверхні землі, визначивши заздалегідь окреслені пори та межі їхнього проживання, щоб шукали Бога: може, відчують Його і знайдуть, бо ж недалеко Він від кожного з нас» (Дії 17:26, 27).

Протягом століть Бог керував Своєю Церквою і Його послання передавалося від учня до учня, іноді ціною їхнього життя. Його учні здобували й далі здобувають нових учнів, навчаючи їх Слова Божого, хрестячи в Ім'я Отця, Сина та Святого Духа і наставляючи, як це робив Ісус.

НАША ПЕРЕВАГА

Сьогодні наша особлива перевага — бути частиною цього Великого доручення й останнього гучного заклику до світу, ділячись вічним Євангелієм у контексті Трьохангельської вістки з Об'явлення 14! Еллен Уайт пов'язує Велике доручення з Трьохангельською вісткою ясно й переконливо: «Особлива місія адвентистів сьомого дня — нести світло світові та стояти на сторожі істини. Їм довірено останнє застереження для світу, який прямує до загибелі. Слово Боже осяє адвентистів своїм чудовим світлом. Господь доручив їм найпочеснішу місію — сповістити світові вістки першого, другого та третього ангелів. І немає важливішої роботи, аніж ця. Адвентисти не мають права відволікати свою увагу на щось інше.

Найурочистіші істини з усіх, які коли-небудь були дані смертним, довірені нам для сповіщення їх усьому світові. Виконати це доручення — наша головна справа. Світ має бути попереджений, а народові Божому слід залишатися вірним своєму покликанню...

Нам слід стати людьми, через яких небесне життя потече до інших людей. Святий Дух оживить і наповнить Собою всю Церкву, очищуючи та зміцнюючи серця християн. Похованим із Христом через хрещення необхідно підвестися для нового життя і понести живе свідчення про Христове життя ближнім. На нас покладено священний обов'язок... Ми посвячені звіщати Євангеліє. Досконалість Неба має стати нашою силою».⁶

ЗДОБУТТЯ УЧНІВ: ПРОЦЕС

Здобуття учнів — це процес. Це більше, ніж десяток євангельських зустрічей, хоч би якими життєво важливими вони не були. Це дещо більше, ніж годування бездомних, прибирання району, проведення ярмарки здоров'я або вивчення Біблії, хоч би якими важливими не були ці справи.

Перший крок у цьому процесі — стати учнями Ісуса. «Ми повинні вивчати Взірець і уподібнюватися до Ісуса, Котрий був лагідний і покірний серцем, чистий і незаплямований».⁷ Ми робимо це, проводячи час із Ним щодня: вивчаючи Його Слово і розмірковуючи про його значення, спілкуючись з Ісусом через молитву, завдяки Його благодаті й силі віддаючи все серце Йому та підкоряючись Його Заповідям. Благодать Христа — це надзвичайна сила, яка перетворює нас зі слухачів на виконавців Божого Слова (Римл. 2:13).

Наступний крок, як було показано в житті перших учнів, полягає в тому, аби поділитися з іншими тим, що ми самі пережили, що побачили й почули під час нашого ходіння з Ісусом, запрошуючи їх «скуштувати й побачити, який добрий Господь» (Псал. 34:9). І навіть віддаючи своє життя Йому через хрещення й роблячи перші кроки у вірі, вони все ще потребують наставництва завдяки прикладу досвідченіших учнів.

Відділ Суботньої школи й особистого служіння Генеральної Конференції підготував чудовий ресурс, де викладені всі етапи повного процесу учнівства й наставництва. Цей практичний і лаконічний «Посібник з учнівства: ресурс для членів Церкви адвентистів сьомого дня» (доступний 30 мовами!) стане величезним благословенням як для нових, так і для членів Церкви зі стажем.

Як і в новозавітні часи, у виконанні місії беруть участь усі члени Церкви, а не лише пастори, євангелісти й інші лідери. Бог запрошує всіх нас стати учнями Христа, а потім завдяки Його силі йти та здобувати для Нього нових учнів. Ісус гряде! Приєднуйтеся!

¹ Еллен Уайт. Бажання віків. С. 818.

² Еллен Уайт. Дії апостолів. С. 18.

³ Там само. С. 17.

⁴ Там само. С. 17, 19.

⁵ Еллен Уайт. Дух пророцтва. Т. 3. С. 323.

⁶ Еллен Уайт. Свідчення для Церкви. Т. 9. С. 19, 20.

⁷ Еллен Уайт. Ознаки часу. 20 квітня 1891 р.

ТЕД ВІЛЬСОН — президент Всесвітньої Церкви адвентистів сьомого дня. Додаткові статті й коментарі доступні в офіційних акаунтах президента у Twitter — @pastortedwilson, Facebook — @Pastor Ted Wilson.

ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Як правильно розставити пріоритети у своєму житті, щоб мати час для спілкування з Ісусом і чути Його голос та настанови у своєму житті?
2. Ви більше схожі на Тавиту, яка непомітно звершує служіння, чи на Павла, що сміливо проголошує принципи істини?
3. Чи є у вашій місцевій церкві ті, з ким ви можете зблизитися, аби підтримати їх у їхньому ходінні з Христом?

НЕДІЛЯ

ХТО ТАКИЙ УЧЕНЬ?

ГЛЕНН ТАУНЕНД

У Євангелії від Марка записана добре відома й водночас унікальна історія: «І приходять вони до Витсаїди. І приводять до Нього сліпого, благаючи, щоб доторкнувся до нього. І, взявши сліпого за руку, Він вивів його за село, послинив йому очі, поклав руки на нього й запитав: Щось бачиш? Поглянувши, той каже: Бачу людей... бачу, мов дерева ходять. Потім Він знову поклав руки на його очі — і тоді той прозрів, одужав і побачив усе виразно» (Марка 8:22–25).

У будь-якій іншій розповіді про зцілення Ісус зцілює одним-єдиним дотиком або повелінням. Чому ж цього разу знадобилося дві дії, перш ніж ця людина зцілилася?

Розгляньмо послідовність історій у розділі 8 Євангелія від Марка. До цього Ісус здійснив чудо, нагодувавши 4000 людей. Проте фарисеї все ще бажали ознаки з неба. Христос застеріг Своїх учнів від «закваски фарисейської», символічно вказавши на їхнє невір'я (вірші 1–21). Потім, повернувши сліпому зір, Ісус поставив учням головне запитання про їхню віру: «А ви ж за кого Мене вважаєте?» (вірш 29). Отже, контекст цієї історії — віра. Зверніть увагу, що інші люди привели сліпого до Ісуса.

У 10 років я на короткий час осліп після того, як подивився на зварювання, хоч мене застерігали не робити цього. Я прокинувся наступного ранку й не міг бачити — це було страшно. Мені доводилося покладатися на свою сім'ю, яка годувала, мила, одягала й водила мене. Я мусив довірити їм стати моїми очима.

Так само, коли Ісус узяв сліпого за руку й вивів його із села, той почав довіряти Христові, як своїм очам. «...Посленив йому очі, поклав руки на нього й запитав: Щось бачиш? Поглянувши, той каже: Бачу людей... бачу, мов дерева ходять». Його віра в Ісуса зростає. Коли Христос поклав руки на очі цього чоловіка і він почав бачити все виразно, його віра в Ісуса як Цілителя й Божого Сина, Котрий змінив його життя, була повна. Завдяки цьому процесу розвитку довіри Ісус узяв людину з малою вірою та привів її до місця цілковитого довір'я і віри, у такий спосіб відновивши її життя.

НАВЧАТИСЯ БУТИ УЧНЕМ

Ось як Ісус працює з кожним із нас. Він знає, де ми перебуваємо в нашій особистій подорожі віри. Навіть якщо в нас невелика віра, але ми прагнемо зростати, Христос може повести нас і дати нам досвід, який допоможе розвинути цілковите довір'я і віру в Нього та слугуватиме для відновлення нашого життя. Ось що означає бути учнем Ісуса. Слово, перекладене в Новому Завіті як «учень»,

μαθητής, походить від грецького дієслова *μανθάνω* — «навчати». Отже, учень Ісуса — це людина, яка навчається розвивати довір'я і віру в Нього, переживаючи досвід відновлення.

Цей процес тривав у житті 12 особливих учнів Ісуса — Апостолів. Христос обрав їх, аби вони були з Ним, а потім послав їх проповідувати (Марка 3:13–15). Проводячи час з Ісусом, вони навчилися довіряти Йому. Учні бачили, з якою гідністю, співчуттям і неупередженістю Він ставився до інших — дітей, чужинців, прокажених, книжників, жінок, до всіх, хто шукав допомоги, і навіть до тих, хто мав намір нашкодити Йому. Провівши час з Ісусом, вони вирушили робити те, що й Він, — допомагати людям, зцілюючи хвороби й відновлюючи стосунки, руйнуючи обмеження й перемагаючи смерть.

Вони мали навчати прощення й самопожертви, навчати, що справжнє значення має внутрішня зміна серця, а не зовнішнє дотримання правил. Учні так само, як Ісус, мали звершувати служіння й вести за собою не з марнославства й егоїзму, а з мотивів істинного служіння, помічаючи цінність і потенціал кожної людини. Зрештою завдяки навчанню й наставництву Ісуса всі Його апостоли, крім одного, стали лідерами активного руху здобуття нових учнів.

ОСОБИСТЕ УЧНІВСТВО – ЦЕ ПРОЦЕС

Процес учнівства для нас сьогодні майже такий самий. Коли ми сплановано приділяємо та проводимо час з Ісусом, виробляючи звичку читати й розмірковувати над Божим Словом, розмовляти з Богом і слухати Його, проводити час на природі, святити суботу, підтримувати дух вдячності... ми вчимося думати, вірити й чинити так, щоб розвивати довір'я та віру в Христа. У міру того як наші взаємини з Ісусом розвиваються і ми набуваємо внутрішньої впевненості, що Бог є любов, ми вчимося любити Господа, інших і себе (Марка 12:30–33). Як пише Еллан Уайт: «Ваш привілей — постійно зростати в благодаті, процвітати в пізнанні й любові до Бога. Підтримуючи зв'язок із Христом, ви зможете насолоджуватися цим солодким спілкуванням».¹

Як і перші учні, проводячи час з Ісусом, ми поступово уподібнюємося до Нього. Хоча ця дія Божої благодаті може бути ще не завершена, ми також послані відображати характер Ісуса зі співчуттям, правдою і мужністю. Ми живемо для Христа вдома, у школі, на роботі та в суспільстві, прагнучи, щоб там відбулися зміни.

Наступна історія з Папуа Нової Гвінеї добре ілюструє цей процес. Два пресвітери церкви міста Маданг помітили, що в їхньому районі зріс рівень злочинності і збільшилася кількість безробітної молоді із середньою освітою. Вони вирішили годувати цих хлопців раз на тиждень. Виявляючи турботу, члени церкви зблизилися з вуличною молоддю. Згодом вони запитали юнаків, чи не хочуть ті приєднатися до групи вивчення Біблії. Разом вони прочитали Євангелія від Марка й Луки та книгу Дії апостолів, а також розглянули кілька основних питань для самопізнання. Згодом ця взаємодія сприяла більшому співчуттю й активності членів Церкви, зниженню рівня злочинності в місті, а деякі безпритульні стали учнями Ісуса.

ВИСНОВОК

Південно-Тихоокеанський дивізіон має гасло: «Учень — це людина, яка в усьому стає дедалі більш схожою на Ісуса» (на підставі Ефес. 4:15). Ми визнаємо, що всі учні Христа перебувають у процесі освячення, адже уподібнитися до Нього — це «освіта, котра не може бути завершена в цьому житті, а продовжуватиметься в житті прийдешньому».² Деякі з нас мають постійні проблеми з терпінням, десятиною, манерою говорити, здоровим харчуванням, ставленням до людей... Однак ми не повинні судити одне одного; нам слід любити, втішати та забудовувати одне одного (1 Сол. 5:11), щоб стати учнями Ісуса, які здобувають для Нього нових учнів.

¹ Еллен Уайт. Дивовижна Божа благодать. С. 292.

² Еллен Уайт. Виховання та освіта. С. 19.

ГЛЕНН ТАУНЕНД — президент Південно-Тихоокеанського дивізіону Церкви адвентистів сьомого дня в Сідней, Австралія.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Опишіть випадок із вашого життя, коли Ісус допоміг вам розвинути більше довір'я і віру в Нього.

2. Як релігійні звички допомагають вам перебувати з Ісусом? Які релігійні звички здаються вам складнішими і чому?

3. Що вам подобається в слідуванні за Ісусом? Як інші можуть зрозуміти, що ви йдете за Христом?

4. Як ви відповідали, коли вас закликали удома, у школі, на роботі, у суспільстві благословляти інших?

ПОНЕДІЛОК

ЗРОСТАЮЧИ ЯК УЧЕНЬ ІСУСА

Перебуваючи в Його присутності

ДЖОЗЕФ КІДДЕР

З Біблії ми дізнаємося, що потрібно зростати в Ісусі. Це відбувається завдяки вдумливому дослідженню Біблії, молитві, хвалі й поклонінню Богу, спілкуванню з віруючими, служінню світові та євангелізації, а також щоденному відчуттю Його близької присутності (Дії 2:42–47; 4:32–36).

НАЙЧАСТІШЕ ПОВТОРЮВАНА БОЖА ОБІТНИЦЯ

Як у Старому, так і в Новому Завітах Бог постійно говорить: «Я з вами». Це одна з Його найчастіше повторюваних обітниць. Спочатку Він був з Адамом і Євою в Еденському саду (Бут. 2:4–3:24). Бог дав нам щотижневий відпочинок, суботу, адже хотів проводити весь освячений день цілковито з нами (Бут. 2:1–3). Через 2500 років після гріхопадіння Він наказав Ізраїлю побудувати для Нього святилище на знак Його присутності з ними (Вих. 25:8).

Найбільший доказ присутності Бога з нами — це Ісус. Навіть Його Ім'я, Емануїл, проголошує, що «з нами Бог» (Матв 1:23; Ісаї 7:14). Перш ніж вознестися на небо, Ісус пообіцяв, що буде з нами завжди, до кінця віку (Матв. 28:20). Після вознесення Він дав нам Святого Духа, аби перебувати з нами й у вірних Своїх навіки (Івана 14:16, 17). Кульмінацією віків є вічність із Ісусом, коли Він прийде вдруге (Об'явл. 21:3).

Бог з нами постійно. Ми можемо не відчувати Його присутності, але це не означає, що вона є нереальною. «А Господь, Він Той, що піде перед тобою, — не опустить тебе й не покине тебе, — не бійся й не лякайся» (Пс. Зак. 31:8). Ця Божя обітниця дана і для нас сьогодні.

Що означає Божя присутність у нашому житті?

1. НАС ЛЮБЛЯТЬ

Якось на рейсі з Х'юстона до Чикаго я сидів поруч із керівником компанії інформаційних технологій. Він літав по всьому світі й часто не був удома. Чоловік дуже сумував за своєю сім'єю і мав окремий номер телефону лише для спілкування з близькими. Зазвичай його дзвінки прослуховували, але його сім'я могла зателефонувати йому будь-коли, знаючи, що він відповість. «Для мене немає голосів солодших, ніж голоси моєї дружини й дітей, — сказав він мені. — Я залишу всі справи, щоб відповісти на телефонний дзвінок і почути їх».

Наша розмова нагадала мені, що я також маю прямий зв'язок з моїм Небесним Отцем. «Господь близький всім, хто взиває до Нього, хто правдою кличе Його!» (Псал. 145:18). Він ніколи не подумас, що я заважаю Йому, коли простягаю руку в молитві. Коли я хворий або пригнічений, Бог схиляється, щоб утішити мене, або доручає іншим утішити мене від Його імені (2 Кор. 1:3, 4). Коли я схвильований, я можу покликати Його. У мене є особистий зв'язок з Богом.

За твердженням Еллен Уайт, найвищим проявом любові Бога є Його присутність із нами. «Оскільки Ісус прийшов, щоб жити серед нас, ми знаємо, що Богові відомі наші випробування і Він співчуває нам у наших скорботах. Кожний син і кожна донька Адама мають змогу переконатися, що наш Творець є Другом грішників, адже в кожному вченні благодаті, у кожній обітниці радості, у кожному вчинку любові, у кожній Божественній рисі, явленій у земному житті Спасителя, ми бачимо: “З нами Бог”».¹

2. МИ НІКОЛИ НЕ САМОТНІ

Божа присутність виявляється в тому, у чому ми маємо реальну потребу. Для сироти Він є Отцем вічності (Ісаї 9:5). Для маленької дитини Він є співчутливою Матір'ю (Ісаї 49:15). Для самотніх Він є Всемогутнім Провідником, Котрий завжди з нами (Псал. 68:6; 69:33). Хворим, покинутим і тим, хто йде долиною смертної темряви, Він обіцяє: «Я буду з тобою» (Ісаї 43:2).

Одна з найдивовижніших ознак присутності Бога — це радість, яку вона приносить. «Радість велика з Тобою, завжди блаженство в правиці Твоїй!» (Псал. 16:11). Я знаю: що б я не відчував, де б я не був, Бог завжди зі мною, Він допомагає мені дивитися на життя з упевненістю й надією на Нього.

3. БОЖА ПРИСУТНІСТЬ МОЖЕ СТАТИ РЕАЛЬНІСТЮ ВАШОГО ЖИТТЯ

Бог завжди прагне відкрити Себе у всіх аспектах нашого життя, закликаючи нас шукати Його всім серцем. Він каже нам через книгу пророка Єремії 29:12–14: «І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем. І Я дамся вам знайти Себе, — говорить Господь». Зверніть увагу, що тут є дві умови: покликати Господа і шукати Його.

4. КЛИЧТЕ ДО БОГА

Ми віддаляємося від Бога, якщо нас відволікають ненормовані робочі зобов'язання й надмірна завантаженість. Проблема не в Богові, а в нас. Ми можемо бути невпевненими в близькості Господа до нас. Щодня говоріть з Богом про те, що вас бентежить. Розкажіть Йому про своє життя. Дозвольте Йому вести та благословляти вас.

Був період у моєму житті, коли я погано спав. У голові прокручувалася неприємна ситуація. Занепокоєний, я встав і спробував подивитися телевизор, але й далі чув Голос, що тихо говорив: «Клич до Мене». Я розгорнув Біблію і прочитав слова Давида в Дії 2:25, 26: «Бачив я Господа переді мною завжди, бо Він є по моїй правиці, щоб я не захитався. Тому звеселилося моє серце і зрадів мій язик, ще й тіло моє сповниться надією». Почуття умиротворення та спокою огорнуло мене. Я звернувся до Бога в молитві й розповів про ситуацію, яка мене непокоїла. Його присутність наповнила мене радістю та надією (Дії 2:28), і незабаром я заснув.

5. ШУКАЙТЕ ГОСПОДА

Ми повинні старанно шукати Бога щодня. Якби я бачився або проводив час зі своєю дружиною лише раз на кілька тижнів, наша сім'я не була б щасливою. Я хочу, аби моя дружина знала, що я думаю про неї. Я виокремлюю час, який ми проводимо вдвох. Незважаючи на те, що ми одружені вже понад 40 років, я так само радий проводити з нею час і дізнаватися про неї більше. Так само нам необхідно шукати Божу присутність. Якщо ми відкладемо вбік усе те, що відволікає нас, і присвятимо час пошуку Бога, ми будемо благословенні пізнанням Господа. Ми будемо перетворені «силою Його воскресіння» (Филп. 3:10).

Прийміть рішення шукати Божу присутність щодня. Він ніколи не буває далі, аніж на відстані однієї молитви.

¹ Еллен Уайт. Бажання віків. С. 24.

ДЖОЗЕФ КІДДЕР - професор богослов'я в Теологічній семінарії адвентистів сьомого дня в Берріен-Спрінгс, штат Мічиган, США.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

- 1. Подумайте про випадок, коли ви відчували Божу присутність.**
- 2. Що ви можете зробити, щоб розпізнавати Божу присутність у своєму повсякденному житті?**
- 3. Згадайте злети та падіння у своєму житті. Як ви відчували Божу присутність у кожному з них?**

ВІВТОРОК

ЖИВУЧИ ЯК УЧНІ ІСУСА

ДЖОЕЛ ОКІНДОХ

Ми покликані бути учнями Христа вдома, на роботі, у школі, на ринку — скрізь. Ісус — Світло для світу (Івана 1:4, 5; 8:12). Якщо Він живе у вас, це буде очевидним для людей навколо. Ваше знання Бога неможливо приховати. Воно не може бути приватним, відомим лише вам і Богові. Воно має принести благословення іншим. «В усі часи послідовники Христа, наслідуючи приклад свого Вчителя, мали бути світлом для світу».¹

Якось я був на похороні пастора в Кенії. Його дружина й діти-підлітки розповідали про його життя так, що це зворушило кожного. «На нашому весіллі, — сказала дружина, — він заприсягнувся любити мене та щиро любив до самої смерті». Діти підтвердили, що це правда. Як християнин і пастор Церкви, він справді був прикладом любові Бога до своєї дружини й дітей. Ось як має жити учень Ісуса!

ВИЗНАЧЕННЯ УЧНЯ

В англійській мові учень — особистий послідовник учителя. В івриті учень — це той, хто активно наслідує як учення, так і життя свого Вчителя, застосовує те, чого навчився. Найважливіше запитання для послідовника Христа: що зробив би Ісус, якби опинився в такій ситуації? Тоді це те, що маю зробити я! (1 Івана 2:6; Филп. 3:10, 11).

Бути тим, ким ви себе називаєте, завжди непросто! Люди навколо хочуть підтвердження того, що ви щирі. Біблія сповнена прикладів людей, які жили як справжні учні Ісуса Христа. Вони наслідували як Його вчення, так і життя.

Павло підбадьорював віруючих: «Наслідуйте мене, як я — Христа» (1 Кор. 11:1). Ісус Навин заявив перед усіма вождями Ізраїлю: «А якщо зле в очах ваших служити Господеві, виберіть собі сьогодні, кому будете служити, — чи богам, яким служили ваші батьки, що по тому боці Річки, та чи богам аморейським, що ви сидите в їхньому краї. А я та дім мій будемо служити Господеві» (І. Нав. 24:15).

БІБЛІЙНЕ ПОВЕЛІННЯ

Слово Боже закликає подружжя поводитися в сім'ї як справжні учні Ісуса. «Чоловіки, любіть своїх дружин, як Христос полюбив Церкву й віддав Себе за неї... Так і чоловіки повинні любити своїх дружин, як власні тіла. Хто любить свою дружину, той і себе любить. Адже ніхто ніколи свого тіла не зненавидів, але годує і гріє його, як і Христос Церкву; бо ми — члени Його тіла: з Його тіла і з Його кісток» (Ефес. 5:25–30).

«Так само дружини: підкоряйтеся своїм чоловікам, аби і деякі з тих, хто не кориться Слову, були й без Слова полонені поведінкою дружин, побачивши ваше чисте життя у пошані» (1 Петра 3:1, 2).

Якщо ви батько чи мати, ваше учнівство виявляється в тому, як ви взаємодієте зі своїми дітьми. «А ви, батьки, не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх у послуші та вченні Господа» (Ефес. 6:4).

Життя учня Ісуса передбачає послух дітей своїм батькам: «Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо. Шануй свого батька та матір — така перша заповідь з обітницею, — щоб тобі було добре і щоб ти був довголітній на землі» (Ефес. 6:1–3).

Павло вмовляв молодь підтверджувати своє учнівство своїм характером. «Хай ніхто не зневажає твого молодого віку, але будь прикладом для вірних — словом, життям, любов'ю, вірою та чистотою» (1 Тим. 4:12).

Пасторів і церковних лідерів апостол Петро також закликав жити як справжні учні: «Як спів пресвітер і свідок Христових страждань, співучасник слави, що має відкритися, я прошу пресвітерів, які є між вами: пасіть те Боже стадо, що є у вас; наглядайте не з примусу, а добровільно, по-Божому; не задля ненаситної жадоби користі, а з ревності; не як ті, хто панує над спадком, але як ті, хто сам є прикладом для стада; і коли з'явиться Архипастир, одержите нев'янучий вінець слави» (1 Петра 5:1–4).

ВАЖЛИВА ПОТРЕБА

Жити як справжній учень надзвичайно важливо. У ці останні дні диявол і його ангели невпинно працюють над тим, щоб християни почувалися комфортно в теплому стані. «В останні дні настануть скрутні часи. Бо люди будуть самолюбні, грошлюбні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві... які мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Таких уникай» (2 Тим. 3:1–5).

Як і в Павла, нехай вашим найбільшим бажанням буде пізнавати Христа й уподібнюватися: «Щоби пізнати Його, і силу Його воскресіння, і бути спільником у Його стражданнях, уподібнюючись Його смерті, аби якимось досягти воскресіння мертвих. Не тому, що я вже осягнув або вже став досконалим, але борюся, щоб осягнути — для цього і здобув мене Ісус Христос. Брати, я не вважаю себе тим, хто осягнув. Але забуваючи те, що позаду, і прямуючи до того, що попереду, я відчайдушно біжу до мети — до нагороди високого Божого покликання в Ісусі Христі» (Филп. 3:10–14).

¹ Еллен Уайт. Патріархи і пророки. С. 369.

ДЖОЕЛ ОКІНДОХ - помічник президента Східно-Центральноафриканського дивізіону Церкви адвентистів сьомого дня, живе неподалік Найробі, Кенія.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

- 1. Коли людина стає учнем Ісуса Христа?**
- 2. Чи можна ділитися своїм світлом із тими, хто далеко, і не ділитися ним із тими, хто поруч?**
- 3. Якою є роль Святого Духа в учнівстві?**

СЕРЕДА

ЗДОБУВАЮЧИ УЧНІВ

ГЛИБОКИЙ ЗАКЛИК

ТАРА ВІН КРОСС

Християнське життя — це життя, засноване на практиці. Один проповідник поділився аналогією, яку я вважаю корисною. Уявіть, що ви хочете бути здоровішими. Можливо, ви вирішили почати тренуватися, щоб наростити м'язову масу або стати гнучкішими, тому ви йдете до місцевої тренажерної зали й купуєте абонемент. Щотижня ви приходите і вас направляють до аудиторії, де ви слухаєте лекцію. Вам розповідають, як правильно піднімати вагу, як краще проводити кардіотренування, як робити розтяжку наприкінці заняття, щоб збільшити діапазон рухів. Щотижня ви йдете до тренажерної зали, сидите там і слухаєте лекції, а потім повертаєтеся додому. Проте за цей час вас жодного разу не запросили на тренування.

Чи побачили б ви зміни у своєму тілі? Чи почувалися б ви сильнішими? Звичайно ж, ні. Тільки почавши практикувати те, чого навчилися, ви помітите зміни. Недостатньо просто мати правильну інформацію про здоров'я, необхідно застосовувати свої знання на практиці: робити розминку, грати, бігати, піднімати гантелі.

Істину легко побачити, але складніше застосувати на практиці. Слідування за Ісусом — це не лише теоретична, правильна, доктринальна віра (віра в Біблію — це практичне поняття — Гал. 5:6), а й втілення її в життя. Саме завдяки практикуванню віри наші переконання реалізуються в дії.

Озирніться на минулі декілька років. Яким був ритм вашого життя? Наскільки усвідомлено ви практикували свою віру? Можливо, вам довелося поєднувати дистанційне навчання своїх дітей із повним робочим днем. Може, ви втратили когось із близьких. Можливо, ви зіткнулися з невизначеністю чи занепокоєнням.

Потрібно визнати те, через що ви — усі ми — пройшли. Бог вірно ніс нас на руках. Та все ж таки це були важкі часи. Можливо, ви перестали практикувати віру так часто, як раніше. У кожного з нас свій шлях, та як би ви не почувалися, можете бути впевнені: Бог бажає зустрітися з вами саме там, де ви зараз перебуваєте.

Господь запрошує нас практикувати учнівство й перетворювати нашу віру на дії. Наше покликання як християн полягає в тому, щоб разом з Богом здобувати цей світ. І фокусуємось на втіленні віри в життя, нам важливо зрозуміти цілісний підхід до учнівства.

Цілісний підхід передбачає, що учнівство поєднує знання (голову), буття (серце) і дію (руки). Ми зростаємо у вірі. Цю віру необхідно показати в дії, поділившись з іншими своїм досвідом з Господом. Ось що означає здобувати учнів. В Об'явленні 12:11 ідеться про те, що ми перемагаємо кров'ю Агнця і словом свого свідчення. Ділячись власним досвідом і свідкуючи, ви здобуєте учнів. Тому обов'язково поділіться з іншими людьми своєю історією про те, як Бог діяв у вашому житті.

ЩО ТАКЕ УЧНІВСТВО?

Нам важко зрозуміти цей термін, бо люди тлумачать його по-різному. Зазвичай, коли хтось промовляє слово «учнівство», він має на увазі щось одне: або власний шлях слідування за Ісусом, або дії, які допомагають іншим зростати в їхньому ходінні з Христом. Учнівство, як свідчить Біблія, поєднує обидва елементи: бути учнем і здобувати учнів. Ісус сказав: «Ідіть за Мною, і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19). Бути учнем — це зростати у Христі протягом усього свого життя. І те, як Бог використовує наше життя для зростання інших учнів, є частиною процесу учнівства.

Бути учнем означає постійно навчатися. Це зростання відбувається в контексті спільноти. Як сказав один пастор: «Жити у спілкуванні з Богом і виконувати доручення євангелізації світу потрібно разом з іншими».

НАВІЩО ГОВОРИТИ ПРО УЧНІВСТВО?

Углибині душі я вірю, що Церква завдяки учнівству робить невидимого Бога видимим. Божий народ показує, якою є любов, адже Господь утілюється в тому, що ми робимо і як ми це робимо. Еллен Уайт акцентує на особливій роботі Бога через Церкву: «Хоч часом може видаватися, що Церква слабка

й недосконала, вона завжди є об'єктом особливої уваги Бога. Це те місце, де завжди діє Його благодать і де Він з особливим задоволенням виявляє Свою силу, здатну перетворювати серця».¹ Тільки подумайте про це: Бог являє світові благодать, любов і перетворювальну силу через вас і мене. Ваші й мої слова та вчинки мають значення.

Я глибоко зацікавлена в реалізації учнівства, бо це також сприяє моєму спасінню. Бог прийшов у моє життя, зростив особливу спільноту в моєму житті й дав мені особливу мету, коли я приєдналася до місії Ісуса. На цьому шляху я, як і ви, є учнем, і я ділюся своїм досвідом життя та служіння — як болісним, так і натхненним.

Господь благословив мене звершувати служіння в одній із церков штату Каліфорнія. У моєму регіоні проживає понад чотири мільйони людей, і ми молимося, щоб вони глибше пізнали викупну любов Ісуса. Разом з іншими чудовими пасторами й місцевими лідерами ми виконуємо Божу місію. Як учні, ми покликані перетворюватися, змінюватися силою Святого Духа.

Кожен має почати із себе. Ми не можемо запропонувати іншим те, чого не пережили самі. Як влучно зауважила Еллен Уайт: «Служитель [або учень] не може дати іншим те, чого сам не має... Багато хто може розмірковувати про доктринальні питання, але вони не знають уроків Христа. Такі чоловіки чи жінки не можуть бути благословенням ні за кафедрою, ні біля каміна».²

Подумайте, що вам потрібно, аби твердо й непохитно стояти та зростати як учень Ісуса. Без цього ви не зможете ефективно здобувати учнів.

ГЛИБОКИЙ ЗАКЛИК

Останні 12 років я використовую написану мною навчальну програму «Глибокий заклик: бути учнем і здобувати учнів». Щороку я проходжу цю програму з групою із 12-16 осіб.

У цих групах люди різного віку стають учнями Ісуса й починають здобувати нових учнів. Коли ми надаємо Богові простір і час для особистого спілкування, Він діє неймовірно. І річ не в сертифікаті про закінчення навчання, який можна повісити на стіну — і все, справу зроблено. Бути учнем і здобувати учнів — це подорож завдовжки з життя.

Програма глибокого заклику — це 12-тижнева програма учнівства, розроблена для впровадження в суспільстві. Вона побудована так, аби досліджувати й застосовувати на практиці вісім закликів Бога: до відданості, молитви, відпочинку, спілкування, зцілення, свідчення, служіння та благословення. Бути учнем і здобувати учнів — процеси, нерозривно пов'язані. Якщо моє власне молитовне життя стає глибшим, це відчують і ближні під час мого свідчення.

Ці вісім закликів і практичні завдання до них дають структуру для духовного розвитку. Зростаючи в любові до Ісуса через читання Біблії, молитви, служіння та благословення, ми перетворюємося. Час навчання, духовні партнери, Малі групи, згуртування спільноти, практичне служіння — усе це допомагає надати Богові простір для впливу на життя учасників.

ВІРА В ДІЇ

Пастор однієї з церков був адвентистом більшу частину свого життя. Та коли він пройшов шлях учнівства за нашою програмою, то усвідомив, що Бог запрошує його на нову територію. Він посвячено молився, і через деякий час Бог покликав його готувати учнів.

Він завжди був доброзичливою людиною, спілкувався зі своїми сусідами й допомагав їм, коли міг. Проводячи більше часу з ними й уважніше прислухаючись до їхніх потреб, він відчув спонукання запропонувати їм досліджувати Біблію. Його свідчення й молитва з ними сприяли спільному вивченню Слова Божого.

Для мене було великою радістю, коли його сусіди врешті прийняли хрещення, та сама пара, яку Бог привів до Церкви завдяки спільному вивченню Біблії! Як сказав цей пастор: «Я ніколи не міг і мріяти, що Бог зробить це через мене!» Господь привів цю пару в сім'ю віри, і церковна громада збагатилася їхнє життя. Та навіть більше, ця пара потім засвідчила іншим сім'ям і привела їх до Церкви!

Усередньому в світі люди живуть понад 26 000 днів. Річ у тім, що ми робимо із цими днями. Чи візьмемо ми участь у найвеличнішій подорожі, яку тільки можна собі уявити, об'єднавшись із Ісусом у здобутті учнів? Ми потребуємо того, щоб практикувати свою віру. У такий спосіб ми, безперечно, станемо свідками перетворювальної роботи Бога.

Нехай буде з вами любов, коли ви відчуєте перетворювальний вплив Бога у своєму житті! Нехай ви пізнаєте радість від співпраці з Господом, коли ділитиметеся любов'ю Ісуса зі світом і здобуватимете нових учнів!

¹Еллен Уайт. Дії апостолів. С. 12.

²Еллен Уайт. Review and Herald. 2 вересня 1890 р.

***ТАРА ВІН КРОСС** - служителька церкви Azure Hills у Гранд-Террас, Каліфорнія, де вона живе зі своїм чоловіком та двома дітьми.*

Вона є авторкою серії книг «Глибокий заклик до учнівства» і дитячої книги «Бог любить мене та мої почуття».

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

- 1. Як любов Ісуса до вас вплинула на ваше ставлення до Його доручення йти та здобувати учнів?**
- 2. Що найбільше сприяє вашому натхненню та зростанню віри?**
- 3. Хто ті люди, кому ви найбільше хотіли б зараз допомогти?**

ЧЕТВЕР

СКІЛЬКИ КОШТУЄ БУТИ УЧНЕМ?

АННА ГАЛЕНІС

«Царство Небесне подібне до скарбу, схованого в полі, який людина, знайшовши, ховає і з тієї радості йде та продає все, що має, і купує те поле» (Матв. 13:44).

ЛЮДСЬКІ ДОКАЗИ

Бути учнем Ісуса чудово, але це має свою ціну. Хтось може запитати: чому слідування за Христом має щось коштувати? Скільки потрібно заплатити, щоб стати Його послідовником? Хіба Бог недостатньо багатий, щоб забезпечити нас усім необхідним і дозволити нам просто слідувати за Ним? Йому належить усе (Псал. 50:10); тому Він має зрозуміти нашу ситуацію та прийняти нас такими, якими ми є. А хтось може навіть торгуватися: «Якщо я плачу гроші, приносячи їх до церкви, то Ти дай усе, що мені потрібно». Начебто Бог коритиметься їм, якщо вони диктують правила.

Не важливо, які ваші аргументи щодо ціни слідування за Ісусом, насправді Йому не потрібні ваші гроші. Спасителю треба, щоб ви віддали Йому своє заплямоване гріхом серце, бо це і є ваше найдорожче майно. «Від чого ми відмовляємося, коли віддаємо Христові все? Від споганеного гріхом серця, щоб Христос очистив його Своєю кров'ю і спас нас Своєю незрівнянною любов'ю. Проте деякі люди думають, що відмовитися від усього надто важко».¹

УЧЕННЯ ІСУСА

Звершуючи служіння на цій землі, Ісус торкався Євангелієм сердець людей і змінював їх відповідно до стандартів Божого Царства. Мета притч полягала в тому, щоб розкрити небесні реалії земною мовою, аби навіть звичайні люди могли вловити відблиск вічності. Отже, у Своїх ілюстративних ученнях Ісус пояснював: якщо ми хочемо слідувати за Ним і бути Його учнями, нам доведеться заплатити певну ціну.

Із семи притч у розділі 13 Євангелія від Матвія саме дві розкривають ціну учнівства. У притчах про схований скарб (вірш 44) і дорогоцінну перлину (вірші 45, 46).

Христос показав цінність Божого Царства, доступного всім, хто бажає бути його частиною. Якщо ми знайшли щось цінне, то продамо все, що маємо, і нічого не пошкодуємо, щоб отримати це. Збагнувши, що Бог безмежно любить нас і що вічне життя, яке Він дає, може бути нашим, ми залишаємо все позаду, щоб одержати це життя з Ним.

БІБЛІЙНИЙ ПРИКЛАД

Дванадцять учнів залишили свою роботу та сім'ї, щоб піти за своїм Учителем. На запитання Петра про користь такої великої жертви Ісус відповів: «І кожний, хто задля Мого Імені залишить дім, або братів, або сестер, або батька, або матір, або дружину, або дітей, або поля, той одержить у сто разів більше і матиме у спадок вічне життя» (Матв. 19:29). Хоча ціна велика, Христос не закликає зневажати членів вашої сім'ї, навіть якщо ваші погляди різняться. Акцент тут зроблено на пріоритетах. Учні Ісуса повинні любити Його більше, ніж родичів, майно, бізнес чи щось інше. Ніщо не має затьмарювати нашу любов до Бога.

Вибір Петра слідувати за Господом і закликати інших робити так само засвідчує не тільки його любов і посвячення Богові (Івана 21:17), але і його жертву заради Христа (Дії 5:40, 41; 12:4), кульмінацією якої стало його розп'яття вниз головою. Однак у його житті було багато яскравих моментів, як-от: цілковита підтримка його дружини (1Кор. 9,5) і свідчення того, як інші навертаються до Бога (Дії 2,38, 41), і обітниця вічного життя (1Петра 1, 3-9).

Вирішивши слідувати за Христом, самарянка біля криниці теж заплатила свою ціну, публічно викривши темний бік свого життя (Івана 4). Мати п'ятох чоловіків і жити поза шлюбом з іншим чоловіком біло достатньо, щоб уникати зайвих зустрічей із жінками біля криниці, коли вони носили воду. Це могло бути причиною того, що самарянка перебувала там сама в спекотну пору дня. Та це був слушний час для того, щоб Ісус зустрів її і назавжди змінив її життя. Поговоривши зі Спасителем, жінка, яка зазвичай ховалася від людей, прибігла до них, говорячи: «Ходіть і подивіться на Чоловіка, Який мені сказав усе, що я зробила!» (вірш 29).

Зустріч із Христом відкривала спраглий душі вічну істину та змінила її. «Люди побачили новий вираз на обличчі жінки, уся її зовнішність змінилася»². Після цього вона ніколи не відчувала жалю через ціну відмови від гріховного життя. Вона стала новонародженою послідовницею Ісуса та Його місіонеркою. Навернення цієї жінки відчинило Христу двері для служіння самарянам (вірш 39-42). Істинне учнівство коштує дорого, адже засуджує гріх, але воно корисне, бо виправдовує грішника.

Лука записав схожу історію навернення Закхея (Лука 19). Багато хто ненавидів цього головного митника, який обманював людей і наживався на своїх співвітчизниках. Почувши про Ісуса та Його дивовижну силу, Закхей пішов послухати Його. І коли він сидів, сховавшись на смоківниці, любов Христа осудила його. Його охопило відчуття власної нікчемності.

Вилив Святого Духа перетворив його душу та змусив відмовитися від своїх нечесних учинків. Хоча це коштувало Закхею його земних багатств, він радів, що може відкрити своє серце для любові Христа. Щире каяття цього чоловіка сприяло цілковитому перетворенню його життя. Отже, втративши земні багатства, він одержав мир, свою духовну сім'ю та вічність (вірш 9). Еллен Уайт говорить, що «спасіння приходить до душі саме тоді, коли вона приймає Христа як особистого Спасителя»³. Чи є щось цінніше за це?

ВИСНОВОК

Знайшовши схований скарб або дорогоцінну перлину, ви можете отримати те, чого найбільше бажає ваша душа, - оновлене серце, яке стає вірним Богові. Тому Соломон нагадує вам: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Прип. 4,23). Ціна учнівства цілком розумна, зважаючи на дар життя з достатком завдяки стражданням Христа (Филп.1,29) і життя у вічності з Ним. Немає кращої угоди, ніж ця. Заплатіть цю ціну! Виберіть Бога!

¹ Е.Уайт. Дорога до Христа с.46

² Е.Уайт. Бажання віків. С.191

³ Там само. С.556

АННА ГАЛЕНІС — доцентка кафедри богослов'я Університету Ендрюса в Берріен-Спрінгс, штат Мічиган, США. Вона також є директоркою Навчального центру духовної семінарії.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

- 1. Який ваш найбільший скарб?**
- 2. Що стоїть між вами й Богом?**
- 3. Як ви можете дозволити Святому Духові змінити ваше життя?**
- 4. Якою для вас є ціна учнівства?**

П'ЯТНИЦЯ

РАДІСТЬ БУТИ УЧНЕМ

ДУЕЙН ЕСМОНД

Петро, зухвалий, самовпевнений учень, поставив запитання, яке його непокоїло: «Ось ми залишили все й пішли за Тобою, то що нам буде?» Матв.19,27. У віршах, що передували запитанню Петра, описана розмова Ісуса з багатим юнаком, який запитав: «Учителю добрий, що доброго я маю робити, аби мати вічне життя?» Матв.19,16. Прочитавши юнакові перелік заповідей для роздумів, Христос вказав на його глибшу духовну слабкість: «Якщо хочеш бути досконалим, піди та продай своє майно, роздай бідним, і матимеш скарб на небесах; а тоді приходи і йди за Мною». (вірш 21). Потім у вірші 22 міститься одна з найсумніших епітафій, коментар Еллени Уайт, сповнений тривоги щодо цього доленосного рішення, заслуговує на уважне прочитання:

«Якби він усвідомив цінність запропонованого дару, то негайно приєднався б до послідовників Христа. Однак він був членом шанованої юдейської ради, і сатана спокушував його привабливими перспективами. Юнак бажав небесного скарбу, але прагнув і тимчасових переваг, які дало б йому багатство. Його засмутили поставлені умови. Він бажав вічного життя, однак не був готовий на жертву. Ціна вічного життя видавалася йому надто високою»¹.

Коли засмучений молодий начальник пішов, Ісус повернувся до учнів і сказав те, що не залишає нас байдужими і через два тисячоліття: «Запевняю вас, що важко багатому увійти в Царство Небесне. І ще додам: легше верблюдові пройти через вушко голки, ніж багатому увійти в Царство Боже» (вірші 23, 24). «То хто ж тоді може спастися?» — здивувалися учні (вірш 25).

Саме тоді запальний Петро запитав те, про що не наважився запитати жоден інший учень: «Ось ми залишили все й пішли за Тобою, то що нам буде?» (вірш 27).

«ЩО НАМ БУДЕ?»

Чи можна звинувачувати Петра в тому, що він поставив це запитання? Ісус часто говорив про ціну учнівства, як-от у Матв. 16:24: «Коли хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, візьме свій хрест і йде за Мною». Відомо, що учнівство має свою ціну, але чи це окупується? ТАК! Ось п'ять дорогоцінних видів радості, які чекають на тих, хто готовий по-справжньому поринути в учнівство, уподібнюючись до Ісуса й проводячи час із Ним.

РАДІСТЬ ЦІЛЕСПРЯМОВАНОГО ЖИТТЯ

У Євангелії від Матвія 16:25 Ісус дає сміливе пророцтво щодо всіх учнів, які вирішили піти за Ним: «Бо коли хто хоче спасти свою душу, той погубить її, а хто погубить свою душу заради Мене, той знайде її». Чи є в житті більше горе, ніж ніколи не знайти мети, заради якої ти був створений? Ісус обіцяє, що всі, хто посвятить своє життя служінню Йому, одержать те життя, яким вони мали жити, частиною якого є покликання стати «ловцями людей» (Матв. 4:19). Цілеспрямоване життя — це життя радості!

РАДІСТЬ БЕЗУМОВНОГО ПРИЙНЯТТЯ

У моїх батьках мені найбільше подобається їхня готовність приймати й любити мене, навіть коли я розчаровую їх. Якими б великодушними вони не були, їхнє прийняття не може зрівнятися з прийняттям Ісуса. Христос проголосив: «Усе, що дає Мені Отець, прийде до Мене; і того, хто приходиться до Мене, Я не вижену геть» (Івана 6:37). Чи відчували ви радість від безумовного прийняття Ісуса? Учнівство біля ніг Ісуса змінить вас, але спочатку Він беззастережно прийме вас.

РАДІСТЬ ДРУЖБИ ІЗ ХРИСТОМ І БОГОМ

Приходячи до Ісуса, ми вступаємо в дружбу з Богом Усесвіту, і ця дружба дає нам переваги: «Не називаю вас більше рабами, бо раб не знає, що робить його пан; вас же назвав Я друзями, бо сказав вам усе, що чув від Мого Отця» (Івана 15:15). Уся мудрість і сила Всесвіту доступна кожному, хто постійно спілкується з Ісусом! Це радість, яка приносить спокій багатьом учням, стомленим турботами!

РАДІСТЬ ВІДПОЧИНКУ Й ВІДНОВЛЕННЯ

У світі пандемій, воєн і небезпек навіть одна ця радість варта того, щоб жити з Ісусом. Саме зараз Він говорить нам: «Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, — і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28). Ісус пропонує нам ярмо Своєї волі замість непосильного ярма гріха. Він обіцяє: «Знайдете спокій своїм душам. Бо Моє ярмо любе і Мій тягар легкий» (вірші 29, 30).

Про цю чудову обітницю Еллен Уайт написала: «Господь ніколи не помиляється, оцінюючи Свою спадщину. Він зважає людей, із якими працює. Коли люди підкоряться під ярмо Христа, коли вони відмовляться від боротьби марної як для них самих, так і для справи Божої, вони одержать мир і спокій. Визнавши свої слабкості й недоліки, вони знайдуть радість у виконанні Божої волі. Вони підкоряться під ярмо Христа».²

РАДІСТЬ ВІЧНОГО ЖИТТЯ І БАГАТО ІНШОГО

Ісус відповів на запитання Петра, і Його відповідь є найбільшою радістю для всіх. Христос запевнив їх і нас: «Запевняю вас, що ви, хто пішов за Мною, в новому бутті, коли сяде Син Людський на престолі Своєї Слави, сядете й ви на дванадцятьох престолах, щоб судити дванадцять племен Ізраїля. І кожний, хто задля Мого Імені залишить дім, або братів, або сестер, або батька, або матір, або дружину, або дітей, або поля, той одержить у сто разів більше і матиме у спадок вічне життя» (Матв. 19:28, 29). Незабаром усі справжні учні будуть правити вічно з Тим, Хто в повноті змінить нас за Своєю подобою. Це буде радість невимовна і преславна (1 Петра 1:8)!

¹ Еллен Уайт. Бажання віків. С. 520.

² Еллен Уайт. Review and Herald. 23 жовтня 1900 р.

ДУЕЙН ЕСМОНД — рукопокладений пастор, письменник і редактор. Нині він є заступником директора Центру літературної спадщини Еллен Уайт, де допомагає в підготовці й публікації матеріалів.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

- 1. Чи можете ви ототожнити себе з багатим молодим начальником?**
- 2. Чи приносили ви коли-небудь жертву для Ісуса і чи отримали в підсумку благословення?**
- 3. Чи вважали ви самозречення радісним досвідом? Якщо так, то чому?**

ДРУГА СУБОТА

СВІДЧЕННЯ ІСТИННИХ УЧНІВ

ЕЛЛЕН УАЙТ

«У цьому прославлений Мій Отець, — сказав Ісус, — щоб ви приносили багатий урожай» (Івана 15:8). Бог бажає виявити через вас святість, благодійність і співчутливість Свого характеру. Однак Спаситель не наказує учням трудитися, щоб принести урожай. Він закликає їх перебувати в Ньому. «Якщо ж будете перебувати в Мені, — продовжує Він, — а Мої слова будуть перебувати у вас, то чого б тільки захотіли, просіть — і станеться вам» (Івана 15:7). Христос перебуває у Своїх послідовниках через Слово.

Це те саме життєдайне єднання, яке представлено споживанням Його Тіла й питтям Його Крові. Слова Христа — це дух і життя. Приймаючи їх, ви приймаєте життя Виноградни. Ви живете «кожним словом, що виходить з Божих уст» (Матв. 4:4). Життя Христа у вас приносить ті самі плоди, що й у Ньому. Перебуваючи в Христі, тримаючись за Христа, одержуючи підтримку й живлення від Христа, ви приносите плоди, подібні до плодів Христа.

На цій останній зустрічі з учнями Ісус висловив Своє велике бажання: щоб вони любили один одного так, як Він полюбив їх. Знову й знову Він говорив про це. «Ось Моя заповідь, — повторив Спаситель, — щоб ви любили один одного» (Івана 15:12). Це була Його перша настанова, котру Він дав учням, залишившись із ними віч-на-віч у горішній світлиці: «Нову заповідь даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного» (Івана 13:34).

Ця заповідь була для учнів новою, бо вони не полюбили один одного так, як полюбив їх Христос. Він бачив, що вони повинні керуватися новими ідеями та спонуканнями, практикувати нові принципи; через Його життя і смерть вони мали прийняти нову концепцію любові. Заповідь «любіть один одного» набула нового значення у світлі Його самопожертви. Уся праця благодаті — це одне безперервне служіння любові, самозречення й саможертвних зусиль. Коли Христос жив на Землі, від Нього постійно виходили нестримні потоки Божої любові. Усі, сповнені Його Духом, любитимуть так, як любив Він. Тим самим принципом, яким керувався Христос, керуватимуться й вони в усіх взаєминах один з одним.

ЛЮБОВ – ЦЕ СВІДЧЕННЯ

Ця любов є доказом їхнього учнівства. «З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:35), — сказав Ісус. Коли люди об'єднані не силою чи егоїстичним інтересом, а любов'ю, вони тим самим свідчать про дію впливу, що перевищує будь-який людський вплив. Де б не була ця єдність, вона доводить: у людській природі відтворюється образ Божий та прищеплений новий принцип життя. Це свідчить про те, що Божественна природа має силу протистояти надприродним силам зла і що Божа благодать долає егоїзм, успадкований тілесним серцем.

Любов Христа, виявлена в Церкві, безперечно, викличе гнів сатани. Христос не проклав для Своїх учнів легкого шляху. «Якщо світ вас ненавидить, — сказав Він, — знайте, що Мене він раніше від вас зненавидів. Коли б ви були від світу, то світ своє любив би; ви ж не від світу, а Я вибрав вас із світу, тому світ і ненавидить вас. Згадуйте слова, які Я сказав вам: Раб не більший за свого пана. Якщо Мене переслідували, то й вас переслідуватимуть; якщо Моє слово зберегли, то й ваше зберігатимуть. Але це все будуть робити вам задля Мого Імені, бо ж не знають Того, Хто Мене послав» (Івана 15:18–21). Євангеліє мають звіщати в наполегливій боротьбі, серед протидії, небезпек, утрат і страждань. Однак ті, хто виконує цю справу, лише йдуть слідами свого Вчителя.

СИЛА ПЕРЕМОГТИ САТАНУ

На перший погляд, Христос у Своїй місії Викупитися світу постійно зазнавав «невдач». Він, Провісник милості для грішного світу, здається, виконав мало тієї праці, яку палко бажав здійснити для духовного піднесення й спасіння людства. Сатанинські сили постійно протидіяли Йому. Та Христос не розчаровувався. Через пророка Ісаю Він проголошує: «Надаремно трудивсь Я, на порожнечу й марноту зужив Свою силу: Справді ж з Господом право Моє, і нагорода Моя з Моїм Богом... щоб Ізраїль для Нього був зібраний. І був Я шанований в очах Господніх, а Мій Бог стався міццю Моєю» (Ісаї 49:4, 5).

Саме Христові була дана обітниця: «Так говорить Господь, Відкупитель Ізраїлів, Святий його, до погордженого на душі, до обридженого від людей... Так говорить Господь... стерегтиму Тебе, і дам Я Тебе заповітом народів, щоб край оновити, щоб поділити спадки спустошені, щоб в'язням сказати: “Виходьте”, а тим, хто в темноті: з’явиться!”... Не будуть голодні вони, ані спрагнені, і не вдарить їх спека, ні сонце, — бо Той, Хто їх милує, їх попровадить і до водних джерел поведе їх» (Ісаї 49:7–10).

Ісус поклався на ці слова й не дав сатані жодної переваги. Коли Христос мав зробити останні кроки Свого приниження, коли глибокий смуток стискав Його душу, Він сказав учням: «Надходить князь світу, та в Мені Він не має нічого» (Івана 14:30). «Князь цього світу засуджений» (Івана 16:11). «Нині князь цього світу буде вигнаний геть» (Івана 12:31).

Пророчим зором Христос бачив події, що відбудуться в Його останній великій боротьбі. Він знав: коли Він вигукне «Звершилося!» — усе Небо тріумфуватиме. До Його слуху ніби вже долинали далека музика й переможні вигуки в небесних дворах. Він знав, що тоді прозвучить похоронний дзвін для сатанинської імперії, а Ім'я Христа звічатиметься від одного світу до іншого через простори Всесвіту.

Христос радів, що міг зробити для Своїх послідовників більше, ніж вони могли просити чи думати. Він говорив упевнено, знаючи, що ще до створення світу була дана всемогутня постанова. Він знав, що істина, озброєна всемогутністю Святого Духа, перемаже в боротьбі зі злом, і закривавлений прапор переможно майорітиме над Його послідовниками. Господь знав, що життя Його вірних учнів буде, як і Його життя, низкою безперервних перемог, не завжди видимих, але визнаних у великому майбутньому.

ВІРА, ЯК У ХРИСТА

«Це Я сказав вам, — промовив Ісус, — щоб у Мені ви мали мир. У світі зазнасте страждання, але будьте відважні: Я переміг світ!» (Івана 16:33). Христос не втрачав надії й мужності, і Його послідовники мають виявляти таку ж непохитну віру. Вони повинні жити так, як жив Він, і працювати так, як працював Він, бо покладаються на Нього як Великого Вчителя. Його учні повинні бути відважними, енергійними, наполегливими. Хоч на своєму шляху вони стикаються з багатьма перешкодами, які здаються нездоланими, але за підтримки Його благодаті мають іти вперед.

Замість того щоб нарікати на труднощі, християни покликані долати їх. Ніщо не змусить їх упасти у відчай, бо вони сподіваються всього. Золотим ланцюгом Своєї незрівнянної любові Христос з'єднав їх із Божим престолом. Його намір полягає в тому, щоб вони володіли найбільшим у Всесвіті впливом, який походить із Джерела всієї сили. Їм потрібно мати силу опиратися злу, силу, котрої не зможуть подолати ні земля, ні смерть, ні пекло; силу, котра зробить їх здатними перемагати так, як переміг Христос.

Христос бажає, щоб небесний порядок, небесний принцип правління й небесна Божественна гармонія були відображені в Його Церкві на Землі. Так Він прославляється у Своему народі. Через Його дітей Сонце Правди сяятиме яскравим, ясним промінням у світі. Христос дав Своїй Церкві достатньо засобів, щоб Він міг одержати велику віддачу слави від Своєї викупленої, придбаної власності.

Він наділив Свій народ здібностями та благословеннями, щоб вони представляли Його власну достатність. Церква, наділена праведністю Христа, — Його скарбниця, де багатства Його милосердя,

благодаті й любові мають виявити свою повноту й завершеність. Христос дивиться на Свій народ у його чистоті й досконалості як на нагороду за Своє приниження та як на примноження Своєї слави, — Христос, великий Центр, з Якого випромінюється вся слава.

Спаситель закінчив Своє повчання сильними, сповненими надії словами. Після цього Він вилив Свій душевний тягар у молитві за учнів. Звівши очі до неба, Він промовив: «Отче, прийшов час. Прослав Свого Сина, щоб Твій Син прославив Тебе. Оскільки Ти дав Йому владу над усяким тілом, щоб усім тим, кого Ти дав Йому, Він дав вічне життя. Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, — Ісуса Христа» (Івана 17:1–3).

Цю статтю взято з книги «Бажання віків», с. 677–680. Адвентисти сьомого дня вірять, що ЕЛЛЕН УАЙТ (1827–1915) була наділена біблійним даром пророцтва, який використовувала протягом більш ніж 70 років суспільного служіння.

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ:

1. Як ми представляємо світові характер Христа?
2. Обговоріть ідею «жити так, як жив Він, і працювати так, як працював Він». Як місія Христа вплинула на те, як Він жив і працював?
3. За допомогою чого ми можемо боротися зі зневірою та страхом, коли стикаємося зі спокусою?

ЧИТАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

«Я ПІДУ!»

Чарлз Міллс

Автор дитячих читань цього року — Чарльз Міллс.
Ілюстрації Сюань Ле

ПЕРША СУБОТА

УВЕСЬ СВІТ

*«Отож ідіть і навчіть усі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа»
(Матв. 28:19).*

Сара дивилася, як повз їхню вантажівку повільно рухається транспорт. «Як це можливо? – подумала вона, насупившись.

– У світі так багато людей, а я лише одна маленька дівчинка».

Тато відчинив дверцята пікапа з боку водія і поклав пакет із продуктами на сидіння поруч із нею. Потім він заліз усередину і пристебнув ремінь безпеки.

– Хочеш овочевого рагу? – запитав він з усмішкою, що освітлювала його засмагле обличчя. – Твоя мама попросила мене купити в магазині багато смачної моркви, горошку та броколі, і я вже відчуваю смак овочевого рагу зі свіжоспеченим хлібом на вечерю. Я навіть купив ще пакет яблук і бананів, які ти так любиш. Він завів двигун і рушив.

Сара усміхнулася.

– Так, я люблю рагу, – тихо сказала вона й потім знову повернулася до машин і людей, що рухалися за вікном.

– У тебе все гаразд? – запитав батько, подивившись на неї. – У тебе дуже серйозний вигляд. Ти не така балакуча, як завжди.

Сара похитала головою.

– У мене все добре. Я просто не розумію.

– Чого не розумієш? Дівчинка поглянула на батька.

– Минулої суботи проповідник у церкві сказав, що ми повинні нести Божу любов усім людям у світі. Пам'ятаєш? Він промовив: «Іди до всього світу!» – вона зробила паузу. – Та я лише маленька дівчинка. Як я можу робити те, про що говорив пастор?

Тато повільно кивнув.

– Так, – промовив він. – Світ досить великий, у ньому мільярди людей. Усі дуже заклопотані, старанно працюють, намагаються вижити, борються із хворобами, захищають себе та свої сім'ї від небезпеки. Як ми можемо їм допомогти?

Раптом тато спрямував вантажівку до бордюру.

– Я скоро повернуся, – сказав він.

Сара дивилася, як він вихопив пакет із яблуками з продуктової сумки й поспішив до чоловіка, що стояв біля дороги з табличкою, на якій було написано: «Я голодний. Будь ласка, допоможіть».

За кілька хвилин тато знову зупинив вантажівку й вистрибнув. Він поспішив до жінки в інвалідному візку, яка стояла на переході, і перевіз її з одного боку вулиці на інший.

Потім він помахав та усміхнувся чоловікові, який сидів на лавці в парку із сумним виразом обличчя. Чоловік усміхнувся у відповідь, помахавши рукою.

Коли тато повернувся до машини, Сара усміхнулася.

– Добре, добре, я зрозуміла, – сказала вона. – Світ – це люди навколо нас, чи не так? Я можу допомогти тим, хто поруч.

Тато теж усміхнувся.

– А знаєш, що добре допомагає служінню? З осяйними усмішками на обличчях батько й донька разом відповіли:

– Овочеve рагу!

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Цього тижня складіть список ідей, як ви можете допомогти людям. Виявляйте до них Божу любов. Пам'ятайте, що будь-який учинок доброти не буває надто маленьким. Для людей, які потребують допомоги, він може бути величезним!

НЕДІЛЯ

ЛОВЦІ ЛЮДЕЙ

«І каже їм: Ідіть за Мною, і зроблю вас ловцями людей» (Матв. 4:19).

– Я хочу бути ученицею Ісуса, – сказала Сара за вечерею.

Ложки мами й тата зупинилися на півдорозі між мискою і губами.

– Добре, – сказав тато.

– Чудово, – промовила мама з усмішкою.

Запах свіжоспеченого хліба й гарячого овочевого рагу наповнював кухню, доки маленька сім'я насолоджувалася стравами. І мама, і тато знали: якщо їхня донька таке заявила, вона добре все обдумала й ось-ось має статися щось важливе.

– Може, ти почнеш бути ученицею після вечері? – запропонувала мама. – Я не хочу, щоб твій суп охолов.

Сара усміхнулася.

– Добре, – сказала дівчинка, відкушуючи ще один великий шматок свіжого цільнозернового хліба. – Але я трохи схвильована через це.

Тато підморгнув дружині й кивнув.

– Моя донька – учениця Ісуса, – сказав він з усмішкою. – Мені це подобається!

Пізніше того вечора мама знайшла свою маленьку дівчинку в кімнаті, де вона, згорнувшись калачиком на своєму ліжку, читала біблійні історії. Лише кілька років тому ці історії Сарі читала мама. Тепер дівчинка читала їх сама завдяки терплячій праці своїх учителів у школі.

– Отже, – сказала мама, сідаючи на край ліжка. – Що ж роблять учні?

– О, це дуже цікаво! – натхненно вигукнула Сара. – Насамперед вони дізнаються про Ісуса все, що можуть. Потім ідуть і показують іншим людям, яким був Ісус.

– Справді цікаво.

– А ще розповідають історії з Біблії, як у цій книзі. – Сара підняла книгу. – Також учні Христа допомагають людям, які бояться й непокояться. Іноді подорожують у різні місця, щоб переконатися, що в бідних є їжа, а у хворих – лікарі, які можуть подбати про них. Часом навіть співають пісні про Ісуса. Я знаю щонайменше три чудових піснi про Ісуса, – дівчинка зупинилася.

Мама простягла руку й торкнулася обличчя Сари.

– Оце так! Моя донька – учениця Ісуса. Я впевнена, що Ісус допоможе тобі на кожному етапі цього шляху, Саро. Він піде з тобою, куди б ти не пішла, і навчить тебе, що говорити й робити. Співпрацюючи з Ісусом, ми в надійних руках.

Сара кивнула.

– Ось чому я знову читаю цю книгу. Якщо я маю намір працювати з Ним, мені потрібно знати все про свого Учителя.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

1. Згадайте свою улюблену історію про Ісуса. Які три Його якості ви найбільше цінуєте?
2. Якими чотирма способами ви можете бути схожі на Ісуса, ділячись Його любов'ю з іншими?

Понеділок «ВОНИ НЕНАВИДЯТЬ МЕНЕ»

«Якщо світ вас ненавидить, знайте, що Мене він раніше від вас зненавидів» (Івана 15:18).

Сара залізла в пікап, відкинула голову на підголівник, і з її губ зірвалося важке зітхання. Тато довго дивився на доньку.

– Що сталося? – обережно запитав він. – Ти провалила тест? На перерві програла твоя бейсбольна команда? Хтось сказав тобі щось неприємне?

Сара дивилася, як учні поспішали додому, прямуючи до шкільних автобусів.

– Ні, ні... так, – сказала вона.

– Хочеш поговорити про це?

– Я просто хочу бути гарною ученицею Ісуса.

– Я знаю.

– Я просто хочу поділитися Божою любов'ю.

– Я знаю.

– Чому ж, коли я сказала своєму однокласникові Пітеру, що він не має списувати на контрольній з математики, а натомість я допоможу йому навчитися множити числа на дев'ять, він промовив: «Дай мені спокій. Просто йди! Мені не потрібна твоя допомога!» Потім він обізвав мене поганим словом, – Сара зробила паузу. – Він мене ненавидить. Він просто мене ненавидить.

Тато моргнув.

– Оце так! Тобі, мабуть, дуже неприємно.

– А деякі діти сказали, що я просто намагаюся справити враження на Пітера своїми математичними здібностями. Тепер і вони ненавидять мене. – Сара похитала головою. – Бути учнем складно!

Батько Сари завів вантажівку

й виїхав з парковки, прямуючи додому.

– Чи можу я поділитися з тобою одним біблійним текстом? – запитав він.

– Звичайно. Чому б ні? – байдуже сказала Сара.

– Івана 15:18: «Якщо світ вас ненавидить, знайте, що Мене він раніше від вас зненавидів».

Сара спохмурніла.

– Хто це сказав?

– Ісус.

– Справді?

– Так. А в наступному вірші Він додав: «Коли б ви були від світу, то світ своє любив би; ви ж не від світу, а Я вибрав вас із світу, тому світ і ненавидить вас». Деякі люди ненавиділи Ісуса, коли Він хотів допомогти їм.

– Чому?

– Люди не довіряють Божій любові. Вони думають, що вона схожа на земну любов, за яку треба відплатити. Ці люди вважають: якщо ти добрий до них, то бажаєш отримати щось натомість, і що б це не було, вони не хочуть цього робити.

– О, це безглуздо, – видихнула Сара. – Я просто хотіла допомогти Пітерові, щоб у нього не було неприємностей.

– Це тому, що ти виявляєш Божу любов, а не земну. Ісус дбав про інших просто тому, що любив їх і бажав, щоб вони чинили правильно. Проте деякі люди не хотіли чинити правильно, тому вони відкинули Ісуса й ненавиділи Його.

Сара заплющила очі.

– Мені так багато потрібно дізнатися про те, як бути ученицею Ісуса.

– Так, тебе чекає багато

цікавого! – сказав батько з усмішкою. – Здається, Бог уже викладає тобі чудові уроки. Він допомагає тобі зростати й дорослішати. Ми можемо подякувати Йому за це.

І вони схилили голови в молитві.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Подумайте і виберіть лише один варіант, як би ви хотіли, щоб Ісус допоміг вам стати великим учнем. Будьте чесні.

Вівторок СВІТЛО

«Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі» (Матв. 5:14).

– Чому ти не розлютилася? Сара відірвалася від підручника з природознавства й побачила свого однокласника Джастіна Уїлкокса, який стояв біля неї. Його обличчя було вкрите потом, а на лобі під темним кучерявим волоссям виднівся відбиток бейсболки.

– Що ти сказав? – перепитала вона.

– Коли Террі сказав, що ти вдарила його по руці, хоч ти цього не робила, а потім учителька змусила тебе зайти в клас до кінця перерви, ти просто зайшла, нічого не сказавши, чому ти не розлютилася?

Сара відкинулася на спинку стільця.

– Я запитала маму, чому Террі грубий зі мною. Вона сказала, що він злий, бо його батько пішов і, мабуть, не повернеться. Він говорить злі слова, бо йому сумно. Я думаю, він хоче, щоб інші люди теж сумували.

Джастін насупився.

– Отже, ти погодилася залишитися без перерви, бо не хотіла створювати проблеми хлопцеві, через якого це сталося?

Сара знизала плечима.

– Напевно, так.

– Ти мала вдарити його по руці, – зізнався Джастін. – Він уже сказав, що ти це зробила.

Сара засміялася.

– Це не те, що робить учень.

– Учень? Про що ти говориш? Сара зітхнула.

– У своїй церкві я дізналася, що маю бути ученицею Ісуса. Бути учнем означає, що треба думати насамперед про інших, навіть якщо вони говорять про нас неправду. Террі сумний і злий, і я його не звинувачую. Якби я посварилася з ним або розповіла правду, йому стало б тільки гірше. Я не хотіла, щоб це сталося.

Джастін похитав головою і попрямував до дверей.

– Ти дивна, Саро, – сказав він. – Успіхів у твоєму учнівстві.

Сара усміхнулася.

– Дякую, Джастіне. Вони мені знадобляться.

Через кілька хвилин Сара відчула, ніби хтось стоїть поруч. Вона підвела голову й побачила Террі.

– Вибач, – промовив хлопчик. – Я розповів учительці правду, і вона сказала, що я маю зайти в клас до кінця перерви. Вона попросила передати, що ти можеш повернутися, якщо хочеш.

Сара на мить замислилася.

– Що ти знаєш про Місяць? Террі насупився.
– Місяць?
– Так. Я читаю про Місяць і не розумію, як він може викликати припливи й відпливи океану. Ти, здається, знаєш природознавство найкраще в класі.

Чи можеш мені це пояснити?

Террі усміхнувся.

– Я люблю Місяць, – схвильовано сказав він, сідаючи поруч із Сарою. – Є таке поняття, як гравітація.

Доки їхні однокласники гралися на вулиці, сумний хлопчик та учениця Ісуса говорили про таємниці Сонячної системи.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Як, на вашу думку, учинив би в наведених ситуаціях учень Ісуса?

1. До вашого класу прийшла нова дитина.
2. Однокласник, який живе поблизу, хворий і не може впоратися зі своїми шкільними завданнями.
3. Хтось обзиває вас на перерві.

СЕРЕДА ШКОЛА ЛЮБОВІ

«Жодне погане слово хай не виходить з ваших уст, а тільки добре для зміцнення віри, щоб воно принесло користь тим, хто слухає» (Ефес. 4:29).

Пастор Міллер відірвався від свого комп'ютера й побачив відвідувача, який стояв біля дверей його церковного офісу.

– Привіт, Саро, – сказав він. – Що привело тебе до нашої прекрасної церкви у вівторок?

Сара кинула сумку з книгами біля великого шкіряного крісла коло вікна і, зітхнувши, сіла.

– Чи є якась школа для учнів Христа? – запитала вона. – Я думаю, мені потрібно взяти урок чи два.

– Які уроки?

– Як стати найкращою ученицею! Іноді мені це непогано вдається. В інших випадках я збентежена і не знаю, що робити. Ісус, мабуть, не дуже задоволений мною.

– О, – відповів пастор Міллер, кивнувши. – Здається, тобі треба вступити до школи любові.

– Куди?

– До школи любові. Сюди звертаються по допомогу учні Ісуса.

Сара нахилилася вперед у своєму кріслі.

– А де це місце?

– Ну, воно може бути в церкві, або в Суботній школі, або вдома. Я навіть відвідував школу любові у в'язниці.

– У в'язниці? – здивувалася Сара. – Я не розумію.

Чоловік усміхнувся.

– Школа любові – це не місце, Саро, це ставлення. У серцях учнів багато любові, і вони завжди шукають способи дарувати цю любов. Вони хочуть знати, як можуть краще служити своїй сім'ї, друзям, однокласникам і навіть своїй країні.

– Он як, – сказала Сара. – А що вони роблять у цій школі?

– Вони вивчають Біблію, навчаються одне в одного, розвивають таланти, які допоможуть їм ще більше ділитися Божою любов'ю, наприклад, співають, грають на гітарі, малюють або фотографують, створюючи чудові зображення. Я замовляю підбадьорливі книги в Інтернеті, щоб роздати їх ув'язненим у нашій місцевій в'язниці. Вони це цінують. Ми більше дізнаємося про Божу любов, коли ділимося нею. Навчаючись і розвиваючи свої таланти, ми стаємо кращими в тому, що робимо. А якщо ми заплутаємося чи помилимося, Ісус із радістю допоможе нам розв'язати проблему.

– Отже, – задумливо відповіла Сара, – Ісус не відчуває невдоволення. Він просто думає: «Цьому учневі потрібно ще трохи потренуватися».

– Так, справді! – сказав пастор Міллер. – Тому моя порада: проводи час із людьми, говори й пиши підбадьорливі слова в соціальних мережах, бери активну участь у церковному служінні й розвивай свої таланти. Це все частина відвідування школи любові.

Сара широко усміхнулася, прямуючи до дверей.

– Дякую, пасторе Міллере, – сказала вона. – Я запишуся до цієї школи сьогодні ж!

– Побачимося в класі! – відповів чоловік, махаючи рукою на прощання.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Ось ваші завдання зі школи любові. Обведіть ті, які ви хотіли б виконати цього тижня.

Читати по одному розділу з Євангелій (від Матвія, Марка, Луки чи Івана) щодня протягом тижня.

Проводити годину на природі, просячи Бога показати вам щось неймовірне.

Практикувати один зі своїх талантів, доки не станете кращими. Потім поділитися ним із кимось.

Четвер ШРАМИ

«Зрештою, хай ніхто не завдає мені труднощів, бо ношу на моєму тілі рани Господа Ісуса» (Гал. 6:17).

– Що це? – запитала Сара, сидячи поруч із дідусем на дивані. У маленькій вітальні яскраво горів камін, кидаючи промені теплого світла на килим.

– Оцей маленький старий шрам? – перепитав дідусь, оглядаючи верхню частину лівої руки, куди вказувала Сара. – Він з'явився, коли я служив у поліції. Одному хлопцеві не сподобалося, що я хотів перешкодити йому скоїти злочин, і він вистрелив у мене.

Дівчинка насупилася.

– Було боляче?

– Так, дуже!

– Що сталося з хлопцем із пістолетом?

– Він потрапив до в'язниці.

– Упевнена, ти радів із цього! Дідусь повільно похитав головою.

– Не зовсім. Мені було сумно, що я не можу допомогти йому жити краще.

– Він стріляв у тебе, дідусю!

Він стріляв у тебе! Ти маєш шрами, щоб довести це!

– Так, він вистрелив у мене з пістолета. Та краще жити на волі

– Ісус має шрами, – тихо промовила Сара. – Пастор у церкві сказав, що вони на Його долонях і на Його боках. Вони з'явилися у Христа, коли злі люди розп'яли Його на хресті. Колись я побачу ці шрами.

– Я знаю, – сумно сказав дідусь. – А апостола Павла кілька разів били різками за те, що він проповідував про любов Ісуса.

На його спині теж було багато шрамів.

– Він перестав проповідувати?

– О ні! Павло проповідував зі ще більшою силою. Пізніше він написав: «Я маю шрами на тілі. Це свідчить про те, що я належу Ісусові Христу». Павло не соромився. Ці шрами були доказом того, що він був справжнім учнем Ісуса.

- Я намагаюся бути учницею Ісуса, - задумливо сказала Сара.

- Я знаю, - відповів дідусь.

Іноді учнів ображають люди, яким не подобається те, що вони кажуть, проповідують, співають чи пишуть. Часом шрами на серці залишаються від образливих слів чи підлих учинків. Проте справжні учні знають: ці шрами означають, що вони несуть світові Божу любов.

- Мені шкода, що тебе підстрелили, дідусю, - сказала Сара.

- Це ціна, яку ми іноді платимо за те, щоб бути гарним поліцейським, - промовив дідусь.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Обведіть варіант, який вам подобається найбільше. (Зверніть увагу, що деякі варіанти означатимуть, що хтось буде сміятися з вас, намагатися вивести з рівноваги або образити своїми словами й учинками).

Життя, наповнене злими справами сатани, чи життя, наповнене Божими благословеннями. Вічне життя з Ісусом на небесах чи коротке життя на цій землі.

Сумління, наповнене провинною і соромом, чи чисте сумління й думки, сповнені надії.

П'ятниця ВІДПОВІДЬ НА ЗАКЛИК

«Радійте завжди в Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Филп. 4:4).

Пастор Міллер усміхнувся всім присутнім, повторюючи свої слова:

– Чи є тут ті, хто хотів би посвятити своє життя Ісусові? Чи є серед вас ті, хто бажає встати і сказати: «Я вибираю бути учнем Христа і йти за Ним, куди б Він не повів»?

Сара сиділа зі своїми батьками ми в церкві, а запрошення служителя відлунювалося по всій залі. Вона почувалася щасливою, бо вже відповіла на цей заклик багато місяців тому. Сара вирішила стати ученицею Ісуса, і хоч не завжди було легко, вона знала, що це правильне рішення.

Відтоді, як вона сказала: «Я хочу бути ученицею Ісуса», її життя було сповнене безліччю випробувань і можливостей. Сара поговорила з деякими зі своїх однокласників у школі й запросила їх на особливе зібрання в церкві – програму, наповнену чудовою музикою та захопливими історіями. Дехто навіть прийняв її запрошення і залюбки слухав проповідь пастора Міллера й виступи різних людей, які ділилися своїми талантами. Юним відвідувачам особливо сподобалися чоловік, який грав на маримбі¹, і жінка, яка співала пісні, граючи на укулеле².

Деякі з однокласників Сари прийшли разом зі своїми батьками й сиділи поряд з нею, слухаючи органну гру, доки пастор Міллер чекав відповіді на свій заклик.

Раптом Сара почула, як рипнула лава, на якій вона сиділа. Дівчинка підвела голову, щоб подивитися, хто підвівся, і в неї перехопило подих. Це був Террі – хлопчик, який завдав їй стільки неприємностей у школі.

Він говорив про неї неправду, висміював і робив її життя нестерпним. Згодом він став трохи дружелюбнішим, але біль від його вчинків усе ще не минув.

Тепер він стояв перед церквою, наповненою людьми, і говорив: «Я хочу бути учнем. Я хочу віддати своє життя Ісусові!»

Ще кілька людей підвелися у відповідь на запрошення пастора Міллера. Сара зрозуміла, що Ісус використав її, щоб торкнутися серця іншої людини. За все своє зовсім юне життя вона ще ніколи не відчувала такої радості та щастя.

Коли служитель молився за тих, хто відгукнувся, Сара відчула, як сльози навернулися на очі. Відповідь на заклик стати ученицею Ісуса змінила її життя, і вона не могла уявити себе кимось іншим. Яким би не було майбутнє, вона знала, що завжди ділитиметься Божою любов'ю з усіма, кого зустріне. Вона завжди буде ученицею Ісуса.

Коли пастор закінчив свою молитву, Сара вигукнула особливо радісне «Амінь!»

¹ Маримба – ударний музичний інструмент, схожий на ксилофон.

² Укулеле – гавайський чотириструнний різновид гітари.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Чи хотіли б ви бути учнями Ісуса? Просто моліться цією молитвою щоранку: «Дорогий Ісусе, я хочу бути Твоїм учнем. Навчай мене, наставляй і направляй на кожному кроці мого шляху. Я належу тобі. Амінь».

Друга субота НІКОЛИ НЕ ПІЗНО

«Радість, успіх, слава твого служіння полягають у тому, щоб завжди охоче відповідати на заклик Учителя: “Ось я, – пошли Ти мене!”» (Е. Уайт. Вибрані вісті. Т. 2. С. 168).

Еллен Уайт здригнулася у вісні. Сон здавався таким реальним. Вона спостерігала за своїм сином Едсоном, який відпочивав на пляжі з друзями. Вони були настільки зосереджені на розвагах, що не помічали, як віддаляють ся від берега.

Океанські хвилі піднімалися все вище й вище і безшумно наближалися до групи молоді, перш ніж роз битися об берег із могутнім ревом. В Еллен перехопило подих.

– Не можна гаяти ні хвилини! – закричала вона, намагаючись, щоб її почули крізь вітер, воду та хвилі. – Відплив!

Підводна течія!

Еллен знала: коли хвилі повернуться до океану, вони можуть забрати із собою цих молодих людей, які нічого не підозрюють. Вони, напевно потонуть. Раптом жінка почула, як Едсон скрикнув від страху.

Потім вона прокинулася. Її вже дорослий син жив далеко від дому. У нього були проблеми. Батько Едсона помер. Також померли його брати.

Того самого дня Еллен написала йому листа й розповіла про свій жахливий сон.

«Підводна течія – це сила сатани і тверда, незалежна, вперта власна воля», – писала вона. Жінка нагадала синові, що йому слід віддати своє життя Богові.

Тоді й сталося дещо дивовиж не. Едсон повірив їй. Він сказав собі: «Я загубився і за був про небесне. Мені треба змінитися».

І він справді змінився! Після тривалих молитов він почав нове служіння. Він спустив невеликий пароплав «Ранкова зірка» вниз могутньою річкою Міссісіпі на південь Сполучених Штатів. Чоловік використовував цей пароплав як церкву та школу для афроамериканців, які жили в цьому районі, щоб ділитися з ними Євангелієм. Згодом він допоміг заснувати 15 шкіл, видавництво для друку книг для афроамериканців і санаторій для задоволення їхніх медичних потреб.

Історія Едсона Уайта чудово ілюструє два важливих уроки. По-перше, батьки не повинні зневірюватися у своїх дітях. Еллен писала йому багато листів і завжди давала зрозуміти, що любить його. А по-друге, ніколи не пізно стати учнем Ісуса.

Ось чому, коли Едсон нарешті впустив Ісуса у своє серце і по чув слова Спасителя: «Іди по всьому світу й поділися з людьми Моєю любов'ю», – він відгукнувся з готовністю. «Я піду, – сказав він радісно. – Я піду!» Ось що роблять учні.

ПРИГОТУЙТЕСЯ ЙТИ:

Чи готові ви піти та стати учнем Ісуса? З молитвою обміркуйте наведені ідеї.

- Стати волонтером у місцевій їдальні. Подавайте їжу з любов'ю.
- Знайдіть способи збору коштів для ADRA.
- Порадуйте свого пастора, запропонувавши допомогу в церкві.
- Пишіть підбадьорливі повідомлення людям, які зіткнулися з труднощами.